

## POSTANOWIENIE

27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T.Z.

przeciwko S. w K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej T.Z.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 19 lutego 2024 r., I ACa 1564/23,

**I. odrzuca skargę kasacyjną;**

**II. oddala wniosek S. w K. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

a.w.

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 lutego 2024 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, po rozpoznaniu apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, oddalił tę apelację (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt II).

Powyższy wyrok powódka zaskarżyła skargą kasacyjną wnosząc o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie zawarł wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego w przypadku odrzucenia skargi kasacyjnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; 3) wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany. Na mocy art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398<sup>4</sup> § 1, nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków.

Zarówno wskazanie czy orzeczenie zaskarżone jest w całości, czy w części, jak też wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany należą do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, bez których nadzwyczajny środek zaskarżenia traci swą istotę. Elementy te są ze sobą ściśle sprzężone, dlatego w orzecznictwie wymaga się ich bezwzględnej spójności redakcyjnej.

W przypadku, gdy zachodzi rozbieżność pomiędzy wymienionymi elementami, nie sposób twierdzić, że zakres zaskarżenia związany jest z zakresem wniosku kasacyjnego. Konieczne jest przy tym takie skonstruowanie skargi kasacyjnej, żeby zakresy te wynikały z bezpośrednio z jej treści, a Sąd Najwyższy nie był obciążony ich określeniem lub doprecyzowaniem w drodze jakichkolwiek zabiegów interpretacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 sierpnia 2020 r., I CSK 107/20; postanowienie Sądu Najwyższego z 31 maja 2011 r., II CSK 688/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2011 r.,

V CSK 272/10, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2000 r., II CKN 711/00).

Skarżąca nie wypełniła wymogów formalnych skargi kasacyjnej, które decydują o jej istnieniu. Sformułowanie zawarte w skardze kasacyjnej, zgodnie z którym autor skargi kasacyjnej „wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku” i nie określa zakresu żadanego uchylenia i zmiany, obarczone jest błędem. Skarżąca powinna zawsze wprost wskazać, czy domaga się uchylenia wyroku (postanowienia co do istoty sprawy) w całości czy w części (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2024 r., I CSK 4534/23).

Sąd Najwyższy nie jest zaś upoważniony do zastępowania skarżącego w tym względzie i samodzielnego przyjmowania żadanego zakresu, gdyż sformalizowanie postępowania kasacyjnego wyklucza analizę treści skargi pod kątem sprzężenia zakresu zaskarżenia i wniosku kasacyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013 r., III CZ 52/13).

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną (art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.).

Biorąc pod uwagę, że pozwany nie domagał się odrzucenia skargi kasacyjnej, a zatem nie spostrzegł, że zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 398<sup>6</sup> § 2 lub 3 k.p.c. – Sąd Najwyższy uznał, iż nie ma podstaw do przyznania mu kosztów postępowania kasacyjnego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01).

a.w.

[a.ł.]